

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/189/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318204710
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318204710.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37927795, proti žalovanej: O. J., rod. D., nar. X. R. XXXX, trvalo bytom H. C. s. č. XXX, o zaplatenie 1 888,02 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 28. marca 2019 č. k. 15Csp/101/2018-84, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyňa má právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1 888,02 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 1.9.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobkyňi priznal plnú náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 2 písm. f/, g/, i/, j/, k/, o/, p/, y/, § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami); § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z., v znení účinnom od 1.2.2013.

Vecne dôvodil, že právny predchodca žalobkyne (Všeobecná úverová banka, a.s.) žalobou doručенou súdu prvej inštancie 6.6.2018 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 1 888,02 eur s príslušenstvom a k náhrade trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 28.8.2014 uzatvoril so žalovanou Zmluvu o pôžičke č. 6185240, ktorej nedeliteľnou súčasťou boli aj Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“). Na základe uvedenej zmluvy právny predchodca žalobkyne poskytol žalovanej pôžičku vo výške 2 000 eur, žalovaná sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky právnenému predchodcovi žalobkyne splatiť prostredníctvom pravidelných 60 mesačných splátok po 58,08 eur, t.j. celkovo 3 787,80 eur, žalovaná však uhradila len sumu 600,40 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaná si svoje zmluvné povinnosti riadne neplnila, dostala sa so splácaním pôžičky do omeškania. Právny predchodca žalobkyne listom (predžalobná upomienka) z 20.6.2015 vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok a upozornil ju na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Nakoľko k úhrade dlžných splátok ani v dodatočnej lehote nedošlo, právny predchodca žalobkyne dňa 19.8.2015 úver zosplatnil, o čom bola žalovaná informovaná listom z 26.8.2015 - Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Ku dňu začatia konania žalovaná zo zosplatnenej sumy neuhradila žiadnu ďalšiu čiastku. Celkový dlh žalovanej tak ku dňu podania žaloby predstavoval sumu 1 888,02 eur, ktorá pozostáva z nasledovných položiek:

istina, ktorú mala žalovaná uhradiť ku dňu podania žaloby 2 454,82 eur + náklady na vymáhanie pohľadávky 33,60 eur - splatená čiastka 600,40 eur. Okrem nesplatennej dlžnej čiastky si právny predchodca žalobkyne v danom konaní uplatnil aj zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 1.5.2015, t.j. od šiesteho dňa nasledujúceho po Oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti. Oznámenie bolo zasielané obyčajnou listovou zásielkou.

Súd prvej inštancie žalobe vyhovel v plnom rozsahu vydaním platobného rozkazu súdom prvej inštancie dňa 2.7.2018 pod č.k. 15Csp/101/2018-30, voči ktorému však žalovaná podala odpor s vecným odôvodnením, preto ho súd prvej inštancie uznesením pod č.k. 15Csp/101/2018-46 zo dňa 27.9.2018 zrušil v celom rozsahu.

Žalovaná v podanom odpore uviedla, že uplatnenú pohľadávku čo do dôvodu a ani výšky neuznáva, nárok považuje za nedôvodný a neopodstatnený, žiadala, aby súd podrobil zmluvu súdnej kontrole z úradnej povinnosti a rozhodol, že všetky neprijateľné podmienky, o ktorých spotrebiteľ mal byť zo strany dodávateľa náležite poučený nie sú pre spotrebiteľa záväzné a aby súd určil, ktoré povinné zákonné náležitosti absentujú. Ďalej uviedla, že počas zmluvného vzťahu bola dobromyseľná a verila, že dodávateľ, keďže zmluvy vyhotovuje, jedná zodpovedne, čestne a dodržiava zákony SR a EÚ a nepredpokladá sa, že môže použiť nekalé praktiky a neprijateľné podmienky. Ide o neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 písm. g/, h/, k/, o/, p/, r/, t/, u/ a v/ O.z., zmluva je predtlačená, formulárová a spotrebiteľ nemôže obsah zmluvy ovplyvniť a musí ju podpísať tak ako mu je predložená. Zmluva musí byť pripomienková, obojstranne výhodná a nie taká, kde môže vzniknúť v budúcnosti rozpor. Zodpovedný zo zákona je ten, kto zmluvu vyhotovil. Odvolávanie sa na všeobecné podmienky a obchodné podmienky je neúčinné, ak nie sú podpísané a počas uzavretia zmluvy neboli k dispozícii na prečítanie a vysvetlenie aj z nedostatku času, považujú sa za jednostranný úkon a spotrebiteľ nie je nimi viazaný. Upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a oznámenie nemožno nazvať zákonné ale fiktívne, lebo právny poriadok SR ukladá žalobcovi, že je povinný oznámiť a doručiť do vlastných rúk v lehote do 90 dní a zároveň vyzvať spotrebiteľa, že musí zaplatiť presnú sumu a zistiť čo je dôvodom neplatenia, poprípade dohodnúť odloženie splátok. Nemôže obstať ani obviňovanie z nedodržiavania platobnej disciplíny. Dôkazné bremeno leží na strane žalobcu. Zo zákona platí, z neplatných právnych úkonov neplynú platné právne účinky O.z. § 39. Žiadala, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú.

Podaný odpor bol zaslaný na vyjadrenie právneho predchodcovi žalobkyne, avšak vyjadrovala sa k nemu už žalobkyňa, nakoľko uznesením č. k. 15Csp/101/2018-69 z 24.1.2019 súd pripustil zmenu na strane žalobcu, nakoľko medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. (pôvodný žalobca) a spoločnosťou: Intrum Slovakia s.r.o. (novovstupujúca žalobkyňa), došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok, pričom jej predmetom bola aj žalovaná pohľadávka. Teda novou žalobkyňou sa stala práve spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. Predmetné uznesenie právoplatnosť nadobudlo 19.2.2019. Žalobkyňa k podanému odporu uviedla, že odpor žalovanej je v celom rozsahu nedôvodný a postrádajúci oporu v zákone. Žalobkyňou predložená úverová zmluva spĺňa všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Odkázala na aktuálny právny názor vyjadrený v Rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Predmetný rozsudok ako case-law Súdneho dvora Európskej únie predstavuje primárny prameň európskeho práva v kategórii právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré podľa článku 7 odsek 2 druhá veta Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Na podanej žalobe žalobkyňa v plnom rozsahu trvala.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého právny predchodca žalobkyne uzatvoril dňa 28.8.2014 so žalovanou Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté finančné prostriedky v celkovej výške 2 000 eur. Žalovaná sa právneho predchodcovi žalobkyne zaviazala, že poskytnuté peňažné prostriedky mu vráti prostredníctvom pravidelných mesačných splátok v počte 60 a vo výške 58,08 eur. Peňažné prostriedky boli žalovanej poskytnuté s RPMN vo výške 27,41 % (priemerná hodnota RPMN 18,01 %) a pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe vo výške 27,41 %. Jednotlivé splátky boli splatné vždy 20. toho dňa v mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná 20.9.2014 a posledná 08/2019. Žalovaná si však svoju zmluvnú povinnosť riadne a včas splácať poskytnuté peňažné prostriedky neplnila, čím sa s plnením svojho peňažného dlhu dostala do omeškania. Toto malo za následok, že právny predchodca žalobkyne vyslovil predčasnú splatnosť nesplatennej časti záväzku a predžalobnou upomienkou vyzval žalovanú na jej splatenie, s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti. Žalovaná si však svoju peňažnú povinnosť nespĺnila, pričom ku dňu podania žaloby bola v omeškaní s úhradou sumy vo výške 1 888,02 eur, ktorá pozostáva z dlžnej sumy úveru vo výške 1 854,42 eur a z nákladov na vymáhanie pohľadávky vo výške 33,60 eur. V priebehu konania došlo medzi právnym predchodcom žalobkyne a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o.

k postúpeniu žalovanej pohľadávky, a to na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 30.11.2017. Súd o zmene strany sporu rozhodol uznesením č. k. 15Csp/101/2018-69 zo dňa 24.1.2019.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovanou vznikol záväzkový vzťah, nakoľko došlo medzi nimi k platnému uzavretiu zmluvy o úvere, obsahujúcej všetky zákonom stanovené náležitosti, na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky. Žalovanej tak vznikla povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky právnenému predchodcovi žalobkyne (po postúpení pohľadávky žalobkyňi) vrátiť. Nakoľko žalovaná si svoju povinnosť riadne a včas neplnila, čím porušila svoje zákonné a aj zmluvné povinnosti, stal sa splatným celý jej dlh a žalovaná bola vyzvaná na jeho úhradu. Žalovaná si svoju povinnosť splnila čiastočne, a to v sume 600,40 eur. Súd prvej inštancie podanej žalobe vyhovel v plnom rozsahu, nakoľko mal zato, že táto bola podaná dôvodne. Žalovaná riadne a včas poskytnuté peňažné prostriedky nevrátila, pričom počas konania neprodukovala žiadne konkrétne dôkazy, ktorými by výšku poskytnutej a splatenej čiastky spochybnila. Všetky tvrdenia, ktoré uvádzala, uvádza len v rovine všeobecnej. Súd prvej inštancie teda vychádzajúc z tvrdení sporových strán a predložených listinných dôkazov rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku daného rozhodnutia a žalovanú teda zaviazal na uhradenie istiny vo výške 1 888,02 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania, nakoľko žalovaná sa neplnením si svojich povinností dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 CSP, vecne plným úspechom žalobkyne v spore s tým, že o výške priznaných trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne navrhla jeho zmenu (akú neuviedla). Odvolanie právne odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Žalovaná dôvodila, že už v odpore proti platobnému rozkazu v celom rozsahu neuznala uplatňovaný nárok, a to tak do dôvodu, ako aj výšky. Bola názoru, že zmluva o úvere z 28.8.2014 je zmluvou spotrebiteľskou a na právny vzťah medzi stranami je potrebné aplikovať ustanovenia O. z. (§ 52 a nasl.), ZoSÚ a tiež zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Bola názoru, že v súlade so zásadou ochrany spotrebiteľa je potrebné na vzťahy týkajúce sa spotrebiteľa aplikovať právnu úpravu v O. z., a to konkrétne § 54 ods. 1 a 2, ktoré citovala. Poukázala na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/53/2015 z 20.4.2015. Dôvodila, že predmetná spotrebiteľská zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti, ktoré vyžaduje § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa O. z. musí obsahovať tieto náležitosti: 1. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; 2. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a 3. celkové náklady spojené s úverom. Tieto podstatné, obligatórne náležitosti podľa odvolateľky predmetná spotrebiteľská zmluva neobsahuje. Považovala za nesporné, že slovenské súdy v rámci svojej judikatúry rozhodovali, že veriteľ je povinný určiť v zmluve o úvere presný rozpis súm a to, koľko sa z jednotlivých splátok započítava na istinu a koľko na úroky a ostatné náklady. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 58,08 eur bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 11Csp/109/2016 z 25.2.2018. V súvislosti s konečnou splatnosťou spotrebiteľského úveru žalovaná poukázala na to, že tento údaj má byť v zmluve uvedený jednoznačne, teda uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, v zmluve je uvedené iba 08/2019, pričom pokiaľ tieto údaje majú vyplývať zo VOP, tak k tomu žalovaná uviedla, že obchodné podmienky majú iba bližšie špecifikovať a vysvetľovať údaje, ktoré sú uvedené v zmluve

a všetky zákonné náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 14Csp/158/2016 z 31.1.2018. Celková výška úveru pri výpočte predstavuje sumu 3.484,80 eur, pričom v zmluve sa nachádza údaj s celkovou výškou nákladov vo výške 3.787,80 eur. S poukazom na § 43 O. z., sú účastníci povinní dbať, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov. Nakoľko žalobkyňa, resp. právny predchodca žalobkyne postupoval voči žalovanej bez odbornej starostlivosti, a dal jej podpísať vopred pripravenú zmluvu, ktorú nemohla ovplyvniť, mala žalobkyňa ako dodávateľ dbať na to, aby sa v zmluve neobjavili žiadne nezrovnalosti. Túto svoju povinnosť si žalobkyňa nespĺnila, a podstatné údaje v zmluve sú uvedené klamlivo, neurčito. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že žalovaná podpísala VOP, z ktorých by bolo zrejme a písomne dohodnuté, pretože zmluva o úvere musí mať písomnú formu vrátane dohodnutých podmienok úveru. Žalovaná VOP nie je právne viazaná, nakoľko v nich absentuje akýkoľvek podpis zmluvných strán. Vo vyššie uvedenom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobkyne žalovanej považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov, tzn. že žalovaná je povinná žalobkyňu vrátiť len sumu skutočne poskytnutého úveru. Z predložených listinných dôkazov je možné sa domnievať, že právna predchodkyňa žalobkyne vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, avšak toto oznámenie o splatnosti posielala obyčajnou poštou, tzn. že nie je možné vykázať doručenie predmetnej splatnosti celého úveru žalovanej. S poukazom na § 100 O. z. žalovaná uplatnila námietku premlčania voči predmetnej pohľadávke, nakoľko právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe, ktorá je stanovená v zákone. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. S poukazom na § 101 O. z. je premlčacia doba trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvýkrát. Splatnosť celého úveru bola vyhlásená dňa 1.5.2015, doručenie tohto oznámenia však nemožno vykázať, čiže je zrejme, že posledná splátka bola uhradená ešte pred dátumom 1.5.2015. V prípade akceptovania uvedeného dátumu by objektívna trojročná premlčacia lehota uplynula dňa 2.5.2018. Žaloba, resp. návrh na začatia konania v predmetnej právnej veci bola na súd podaná dňa 6.6.2018, t. j. po uplynutí premlčacej doby, a teda celý žalobný nárok bol premlčaný a tým nedôvodný. Žalovaná mala za to, že činnosťou súdu je právne posúdenie, kedy zo zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu v aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K takémuto konaniu zo strany súdu prvej inštancie skutočne došlo a preto práva žalovanej na spravodlivý proces boli porušené.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej nevyjadřila, odvolací návrh nepodala.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je treba považovať za vo výroku vecne správny.

5. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovanou ako vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovanou vznikol záväzkový vzťah, nakoľko došlo medzi nimi k platnému uzavretiu zmluvy o úvere, obsahujúcej všetky zákonom stanovené náležitosti, na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky.

Odvolateľka namietala, že sú dané dôvody, ktoré spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru na základe úverovej zmluvy, nevykázanie doručenia zosplatenia úveru a vzniesla námietku premlčania.

6. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Podľa § 11 ods. 1 a 2 ZoSÚ: (1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti. (2) Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

V zmysle záverov predchádzajúcej súdnej praxe obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať, ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. ZoSÚ nad rámec smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k tejto smernici) požadoval rozčlenenie splátky. Z podnetu Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) k predmetnej spornej otázke je zrejmé, že ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, bola podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít (rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015). Až uznesením NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018 došlo k vyjadreniu odlišného právneho názoru v danej otázke s argumentáciou, že dotknuté zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa a preto eurokonformným výkladom možno dospieť k záveru, že zákon členenie splátky nepožaduje. S poukazom na článok 2 CSP, vyjadrujúci ústavný princíp právnej istoty, ako aj ustanovenie § 220 ods. 3 CSP, odklon od posledného, a to odlišného rozhodnutia NS SR, odvolací súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zdôvodňoval tým, že konflikt medzi smernicou a vnútroštátnym zákonom (ktorý vyplýva aj z označeného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-42/15) nie je možno riešiť priznaním priameho účinku tejto smernice, ktorá je záväzná len pre štát a jej priamy účinok medzi jednotlivcami je vylúčený. Ani dostupnými interpretačnými metódami však nebolo možné poskytnúť nepriamy účinok úniijnému právu (napriek povinnosti eurokonformného výkladu podľa článku 288 ZFEÚ, Zmluva o fungovaní Európskej únie, Úradný vestník 2012/C 326/01). Nejednalo by sa tak o interpretačnú metódu contra verba legis („kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona a slová zákona ustupujú do úzadia“), ale o výklad contra legem, keďže by ním došlo k popretiu predmetného ustanovenia, t. j. k povinnosti neaplikovať ho. Takýto postup by bol v rozpore s princípom právnej istoty vyplývajúcim z článku 1 ods. 1 Ústavy SR (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), vzhľadom na jednoznačnosť úmyslu zákonodarcu, vyplývajúceho z dôvodovej správy, teda účel právnej normy, ako aj jeho explicitné vyjadrenie v legislatívnom texte.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) vo svojich rozhodnutiach už konštatoval (III. ÚS 341/07, III. ÚS 212/2011), že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu (porov. Nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 179/2013).

Podľa prelomového rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSŤ, s.r.o., z 5.9.2019, však článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, tak ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia (C-42/15), majú sa uplatniť aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku (C-42/15) a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. V odôvodnení rozsudku vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosť, s.r.o. Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného

výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice.

Vzhľadom na uvedené závery v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-331/18, vnútroštátne súdy sú povolané k zmene súdnej praxe, a to prostredníctvom zmeny vnútroštátnej judikatúry (keďže ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015, vychádzala z výkladu vnútroštátneho práva odlišného od výkladu smernice, obsiahnutého v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia), v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Takýto výklad sa má uplatniť aj na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, ako aj pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy (zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Vzhľadom na to, že prejednávaná otázka nebola vyjadrená v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, ako ani senát najvyššieho súdu, ktorý dospel pri svojom neskoršom rozhodovaní k odlišnému právnemu názoru, ktorý už bol vyjadrený v (nepublikovanom) rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, nepostúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu, a s prihliadnutím na precedenčnú záväznosť rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie, legitímne nemožno očakávať konkurujúcu právnu úvahu najvyššej súdnej inštancie SR v rámci všeobecnej sústavy súdov. Je preto potrebné konštatovať zmenu okolností podstatných pre pôsobenie právnej normy dotvorenej judikatúrou. Bol tak poskytnutý dostatočný základ pre zmenu právneho názoru vnútroštátnych súdov, teda aj odvolacieho súdu.

So zreteľom na uvedené závery, námietku odvolateľky, podľa ktorej poskytnutý spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre absenciu rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, už nebolo možné považovať za správnu a dôvodnú. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora EÚ C-331/2018, TE proti Pohotovosť s.r.o., je dôvodné očakávať zosúladenie rozhodovacej činnosti najvyššej vnútroštátnej súdnej autority, ako aj ostatných súdov, s týmto rozhodnutím.

7. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Ďalším, odvolateľkou tvrdným dôvodom sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, bolo neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. V súvislosti s konečnou splatnosťou spotrebiteľského úveru poukázala na to, že tento údaj má byť v zmluve uvedený jednoznačne, teda uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, v zmluve je však uvedené iba 08/2019, pričom pokiaľ tieto údaje majú vyplývať z VOP, tak k tomu žalovaná uviedla, že obchodné podmienky majú iba bližšie špecifikovať a vysvetľovať údaje, ktoré sú uvedené v zmluve a všetky zákonné náležitosti musí obsahovať samotná zmluva, VOP žalovaná nie je viazaná, nakoľko absentuje na VOP podpis zmluvných strán.

Súd prvej inštancie však v predmetnom spore nedôvodil tým, že by mal údaj o konečnej splatnosti (alebo iná zákonná náležitosť) spotrebiteľského úveru vyplývať z VOP. Súd iba konštatoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti.

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O.z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale

tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade noriem na ochranu spotrebiteľa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

V dôsledku rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016 (Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová) bol prijatý zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý v zmysle dôvodovej správy upravil obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v prípade absencie ktorých, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov; v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“

Požiadavka ZoSÚ ohľadom náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere po vyššie uvedenej novelizácii (s účinnosťou od 1.5.2018), a to uvedenie doby trvania zmluvy (vypustením slov „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“) je v súlade so smernicou (článok 10 ods. 2 písm. c/), ktorá stanovuje povinnosť zrozumiteľne a stručne uviesť dĺžku trvania zmluvy o úvere.

V predmetnej veci bola konečná splatnosť úveru v zmluve vymedzená údajom 08/2019 (august 2019), pričom v zmysle článku III. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 28.8.2014 (uzavretej medzi právnu predchodkyňou žalobkyne Consumer Finance Holding a.s., Kežmarok, a žalovanou) splatnosť jednotlivých splátok bola stanovená na 20. deň v mesiaci a prvá splátka bola splatná 20.9.2014. Takéto vymedzenie je možné považovať za splnenie obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. Termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy o úvere (časový údaj ohraničujúci začiatok a koniec trvania zmluvy o úvere), predmetná zmluva (nie VOP) zrozumiteľne a stručne obsahuje, preto odvolacia námietka žalovanej nebola dôvodnou.

8. Odvolateľka tiež namietala, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje celkové náklady spojené s úverom a celková výška úveru pri výpočte predstavuje sumu 3.484,80 eur, pričom v zmluve sa nachádza údaj s celkovou výškou nákladov vo výške 3.787,80 eur.

Tieto odvolacie námietky odvolací súd nepovažoval za dôvodné, nakoľko v čl. III Zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 28.8.2014 sú uvedené celkové náklady spotrebiteľa: 1.484,80 eur a celková výška a mena úveru: 2000 eur, v zmluve sa nenachádza údaj - suma 3.787,80 eur. Na základe vyššie uvedeného tak s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalovanej nebolo možné sa stotožniť s názorom žalovanej, že právna predchodkyňa žalobkyne voči žalovanej postupovala bez odbornej starostlivosti a že uviedla podstatné údaje v zmluve klamlivo a neurčito.

9. Odvolateľka tiež namietala, že „z predložených listinných dôkazov je možné sa domnievať, že právna predchodkyňa žalobkyne vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, avšak toto oznámenie o splatnosti posielala obyčajnou poštou, tzn. že nie je možné vykázať doručenie predmetnej splatnosti celého úveru žalovanej“.

V žalobe pôvodná žalobkyňa dôvodila, že listom zo dňa 20.6.2015 zn. Predžalobná upomienka vyzvala žalovanú k úhrade dlžných splátok a upozornila ju na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru a nakoľko k úhrade dlžných splátok ani v dodatočne poskytnutej lehote nedošlo, dňa 19.8.2015 bol úver zosplatený, o čom bola žalovaná informovaná listom z 26.8.2015 zn. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, na preukázanie týchto svojich skutkových tvrdení predložila žalobkyňa ako prílohy žaloby Predžalobnú upomienku z 20.6.2015 (č.l. 17 spisu), doručenkú, z ktorej vyplýva jej doručenie žalovanej dňa 25.6.2015 (č.l. 17 rub) aj list z 26.8.2015 zn. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru (č.l. 14) bez doručenký. Dňa 5.9.2018 (doručenka pri č.l. 38 spisu) boli žalovanej do vlastných rúk zo strany súdu prvej inštancie doručené žaloba s prílohami, vo veci vydaný platobný rozkaz a poučenia spotrebiteľa. Žalovaná dňa 11.9.2018 doručila súdu Odpor proti platobnému rozkazu a sťažnosť proti výroku o trovách konania z 11.9.2018, v ktorom o.i. uviedla, že „upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a oznámenie nemožno nazvať zákonné ale fiktívne, lebo právny poriadok SR ukladá žalobcovi, že je povinný oznámiť a doručiť do vlastných rúk v lehote do 90 dní a zároveň vyzvať spotrebiteľa, že musí zaplatiť presnú sumu a zistiť čo je dôvodom neplatenia, poprípade dohodnúť odloženie splátok.“ Žalovaná teda v odpore výslovne nepoprela skutkové tvrdenie žalobkyne, že bola informovaná listom z 26.8.2015 zn. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, o zosplatení úveru. Ani v samotnom odvolaní žalovaná nepoprela doručenie listu z 26.8.2015 zn. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, uviedla iba, že nie je možné vykázať doručenie predmetnej splatnosti celého úveru žalovanej, nakoľko oznámenie o zosplatení posielala (právna predchodkyňa žalobkyne) obyčajnou poštou. Na základe uvedeného je odvolací súd názoru, že táto odvolacia námietka nie je dôvodná, nakoľko podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. V predmetnom spore žalobkyňa tvrdila, že dňa 19.8.2015 bol úver zosplatený, o čom bola žalovaná informovaná listom z 26.8.2015 zn. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, ktorý list bol prílohou žaloby, žalovaná toto jej tvrdenie a doručenie listu výslovne nepoprela a na základe citovaného ust. § 151 ods. 1 CSP bolo treba považovať toto tvrdenie za nesporné.

10. Žalovaná s poukazom na § 100 a § 101 O.z. uplatnila až v odvolaní námietku premlčania voči pohľadávke, ktorá bola predmetom sporu, uviedla, že splatnosť celého úveru bola vyhlásená dňa 1.5.2015, doručenie tohto oznámenia však nemožno vykázať, čiže je zrejmé, že posledná splátka bola uhradená ešte pred dátumom 1.5.2015, v prípade akceptovania uvedeného dátumu by objektívna trojročná premlčacia lehota uplynula dňa 2.5.2018, žaloba, resp. návrh na začatie konania v predmetnej právnej veci bola na súd podaná dňa 6.6.2018, t. j. po uplynutí premlčacej doby, a teda celý žalobný nárok bol premlčaný a tým nedôvodný.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Až v odvolaní žalovaná vznesla námietku premlčania uplatneného nároku. Odvolací súd na túto námietku premlčania vznesenú v odvolacom konaní nemohol prihliadať, nakoľko nebola vznesená v konaní pred súdom prvej inštancie v zmysle zásad Civilného sporového poriadku, hoci predmetný spor začal za účinnosti Civilného sporového poriadku.

Podľa ustanovenia § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

Je nepochybné, že námietka premlčania je hmotnoprávnou námietkou v zmysle ust. § 152 CSP, pričom podľa ustanovenia § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že za účinnosti CSP nemožno v odvolacom konaní prihliadnuť na námietku premlčania, pokiaľ táto nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Považoval vznesenú námietku premlčania za tzv. novotu, ktorú nemožno v odvolacom konaní použiť ako prostriedok procesnej obrany. Pretože žalovaná v odvolacom konaní neuviedla žiaden argument a zároveň nepreukázala, že nový prostriedok procesnej obrany nemohla uplatniť pred súdom prvej inštancie bez svojej viny, odvolací súd konštatuje, že námietka premlčania uplatnená žalovanou až v odvolacom konaní nespĺňa procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 ods. d/ CSP na to, aby mohla byť relevantným odvolacím dôvodom (novotou v odvolacom konaní). Ak námietku premlčania nevzniesla žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno na túto námietku prihliadnuť v odvolacom konaní.

11. Na základe všetkého vyššie uvedeného nebola potom dôvodnou ani odvolacia námietka žalovanej o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, čím mali byť porušené práva žalovanej na spravodlivý proces.

12. Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami preto podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov prvoinštančného konania, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého vznikol v konaní plne úspešnej žalobkyňi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Z dôvodu, že žalobkyňa bola plne úspešná v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP jej proti žalovanej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaná), keď odvolací súd nevidel v predmetnej veci žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

14. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)